

GABRIËL

de kleine Evangelist

EEN WAAR VERHAAL

naverteld door

Betsy.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

G A B R I Ë L,
DE KLEINE EVANGELIST.

EEN WAAR VERHAAL

NAVERTELD DOOR

B E T S Y.

~~~~~  
Uit den mond der jonge kinderen en  
der zuigelingen hebt Gij U lof toebereid.

MATTH. 21 : 16b.  
~~~~~

~~~~~
NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.

---

et knaapje, wiens korte levensgeschiedenis u in de volgende bladzijden wordt medegedeeld, woonde in een land, dat nu juist niet zoo heel dicht in onze buurt gelegen, en hoogst waarschijnlijk door geen mijner kleine lezers ooit betreden is.

Met Portugal toch vormt het den Zuid-Westelijken uithoek van Europa, en zou het een eiland zijn, aan alle zijden door zeeën omringd, ware het aan den noordkant niet gedeeltelijk met Frankrijk verbonden door de Pyreneën, een hooge bergketen, die tusschen die beide landen een natuurlijke grensscheiding maakt.

De meesten uwer weten nu zeker reeds dat ik Spanje bedoel, het schoone, vruchtbare Spanje, met zijn prachtige natuur en rijken plantengroei. Denkt maar eens aan zijn oranjeboomen met hun geurige bloesems, waaruit zich die lekkere, frissche sinaasappelen ontwikkelen, waar ge allen zooveel van houdt! En dan zijn granaatboomen en zijn oleanders, die er ook in menigten bloeien; zijn cypressen- en mirtenboschjes; zijn vijg-, olijf- en palmboomen; zijn heerlijke wijnbergen, en nog zooveel meer dat ons uitlokt er bij de eerste gelegenheid die zich voordoet eens een kijkje te gaan nemen!

En toch moeten we bij dat alles nog zeggen: Arm Spanje!

Want arm is toch het land waar Gods Woord geen toegang heeft, en men den Heer niet dienen kan volgens zijn geweten. En zoo was het tot voor weinige jaren in Spanje gesteld.

Zooals ge misschien wel weet is Spanje een roomsch land, en stond het volk er sinds eeuwen geheel onder het gezag der roomsche geestelijkheid, die alles deed om het zuivere licht des Evangelies te weren. Zoo leefde het voort in onkunde en bijgeloof; en wee hem die het wagen durfde een ter sluiks ingevoerden Bijbel in zijn huis te hebben, of een bijeenkomst bij te wonen, waarin het Evangelie verkondigd werd naar de meening der Schrift. Zulk een werd zonder genade gevangen genomen en in een akeligen kerker geworpen, waar men hem soms maanden en jaren liet zuchten. Daar werd hij dan gedwongen zijn geloof af te zweren en zijn Heer te verloochenen, en als hij zulks weigerde, veroordeeld om op den brandstapel den marteldood te sterven.

Ook in het hart van elk Nederlander wekt de naam van dat heerlijke en toch zoo beklagenswaardige land, veel meer treurige dan liefelijke gewaarwordingen op. Slaat uw geschiedenisboek maar eens open bij den tachtigjarigen oorlog, en leest eens hoe de dweepzieke Spaansche koning Philips II zijn Hollandsche onderdanen liet onderdrukken en vervolgen, voornamelijk om hen daardoor te dwingen met hem den roomsch-katholieken godsdienst te belijden.

Dat was toen een bange tijd voor ons land! Zag het er nog zoo uit, zeker zoudt ge nu zoo gerust dit boekje niet kunnen lezen, of naar de Zondagschool gaan, waar ge het misschien gekregen hebt; want reeds het bezit van een ketterschboek was genoeg om de menschen naar schavot of brandstapel te brengen.

Maar, Gode zij dank, wij beleven thans betere tijden. De Heer ontfermde zich over het verdrukte Nederland, en verlostte het uit de hand van zijn machtigen vijand. Hij liet ons

onzen Bijbel behouden, en schonk ons klein volk de vrijheid, zoodat iedereen Hem nu onbevreesd volgens de overtuiging van zijn hart dienen kan. Kinderen, denkt ge er wel eens aan, den Heer voor dit onschatbaar voorrecht te danken?

Spanje was zoo gelukkig niet. Integendeel. Het raakte langzamerhand zijn macht en aanzien kwijt en kwam geheel in verval. In alles zag men Gods oordeelen rusten op het land dat zoo hardnekkig de waarheid bleef verwerpen; want al werden er na verloop van tijd geen brandstapels meer opgericht, toch bleef er een wreede vervolging bestaan tegen ieder die het Evangelie durfde belijden.

Wij kunnen ons hier in ons vrije land niet voorstellen wat het zegt, geen bijbel te mogen hebben, naar geen kerk te kunnen gaan, niet van den Heer te kunnen hooren spreken en geen liederen ter Zijner eer te mogen zingen; en als men dit toch in het geheim doen wil, gedurig in vrees te verkeeren van ontdekt en naar de gevangenis gesleept te zullen worden! In het ongelukkige Spanje evenwel bleef die toestand tot voor ruim twintig jaren voortduren.

Maar toen, in het jaar 1868, brak ook voor Spanje de dag der vrijheid aan! Toen had er in dat land een groote omwenteling plaats. De koningin, Isabella, een trotsche vrouw, die alle Protestanten in haar rijk vervolgde, en zich bij al haar onderdanen gehaat had gemaakt, werd van den troon gestooten en uit haar land verjaagd, en de mannen, die nu het bewind in handen hadden, verleenden het volk, onder meer voorrechten, ook vrijheid van godsdienst.

Sedert dien dag wordt ook in het roomsche Spanje het zuivere Evangelie in het openbaar verkondigd.

Vreemde zoowel als Spaansche predikers, brengen er de blijde boodschap dat God alzoo lief de wereld heeft gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige

leven hebbe. Bijbels en traktaten worden er bij duizenden verspreid; door het geheele land worden Evangelische gemeenten gesticht; en overal verrijzen protestantsche bedehuizen en scholen. Ook de Zondagscholen worden er goed bezocht, soms zelfs door roomsche kinderen, die dan door de anderen worden medegebracht.

Ge moet nu echter niet denken dat dit alles er tegenwoordig zoo maar zonder slag of stoot tot stand wordt gebracht. Neen, het werk der Evangelisatie ondervindt er nog veel tegenstand, en de Protestanten worden er nog op allerlei wijzen bemoeilijkt, zoowel door de roomsch-katholieke geestelijkheid als door de regeering, die deze laatste dikwijls in de hand werkt.

Maar het licht van Gods Woord dringt er toch meer en meer door, en ook in dat gedeelte van 's Heeren wijngaard heeft men reeds tal van heerlijke vruchten op den arbeid mogen aanschouwen.

De volgende kleine geschiedenis levert ons daarvan mede een bewijs. Ik herinner mij haar eens gelezen te hebben, en vond haar toen zoo lief, dat ik dacht: Dit moesten nu alle kleine jongens en meisjes ook eens kunnen lezen. Ik vooronderstel echter dat zulks geenszins het geval is geweest; ja, dat zelfs het meerendeel er geen kennis mede gemaakt heeft, en daarom nam ik mij voor, het u eens over te vertellen in een boekje, dat uitsluitend voor het jonge volkje bestemd is.

Het zal nu omstreeks tien jaren geleden zijn dat er te Madrid, de hoofdstad van Spanje, een predikant begraven werd, die bij zijn leven zeer geliefd was, en wiens dood bij gevolg diep werd betreurd.

Een groote menigte menschen had zich dien morgen op het kerkhof verzameld om de begrafenisplechtigheid bij te

wonen. De een kwam uit belangstelling, de ander, zooals dat meer gaat, uit nieuwsgierigheid, want nieuwsgierige menschen en kinderen worden overal aangetroffen, en dus ook in Spanje zoowel als in Nederland.

Onder degenen nu die uit belangstelling gekomen waren, bevond zich ook een Bijbelvrouw, Petra genaamd.

Van een Bijbelvrouw hebben de vriendjes misschien nog nooit gehoord. Maar van een Bijbelman, of liever Bijbelcolporteur toch wel. Ge weet, dat is iemand, wiens lust het is om het Woord van God, onzen dierbaren Bijbel, waaruit wij den lieven Zaligmaker leeren kennen, zooveel mogelijk onder de menschen te verspreiden, en er daarom mede langs de woningen gaat, vooral op die plaatsen, waarvan hij vooronderstelt dat lieden wonen, die geen Bijbel hebben. Daar biedt hij zijn Boeken dan te koop aan, waarbij hij natuurlijk niet verzuimt, de menschen op de onmisbaarheid en hooge waarde er van te wijzen, en hun te spreken van Hem, Die er Zich in openbaart; en als hij koopers ontmoet, wien het aan het noodige geld ontbreekt, dan geeft hij zijn boeken ook gaarne voor zeer lagen prijs, ja, soms voor niemendal.

Dit nu was het werk dat Petra, de Bijbelvrouw, destijds in Spanje verrichtte; een werk dat al haar liefde had, en waaraan zij zich met haar gansche hart wijdde.

Ook zij was dien morgen om twee redenen naar het kerkhof gegaan. Vooreerst wilde zij gaarne den geliefden leeraar zien begraven; maar behalve dat was er nog iets dat er haar heengetrokken had. Petra wist dat er op het kerkhof veel menschen bijéén zouden zijn, en meende daar dus een geschikte gelegenheid te zullen vinden, om nog wat Bijbels te verspreiden.

Zij zag zich in haar verwachting niet teleurgesteld. Niet alleen kon zij tot haar blijdschap al de door haar meegebrachte N. Testamenten en traktaatjes uitdeelen; zij kwam er zelfs nog te kort, want juist toen Petra het kerkhof wilde verlaten,

kwam er nog een arme vrouw, met een klein jongske op den arm, en een ander knaapje aan de hand, naar haar toe, en vroeg haar vriendelijk of zij ook voor haar nog een Boek had.

Het speet Petra erg dat zij de arme vrouw niet helpen kon, vooral toen zij zag hoe verdrietig het antwoord haar maakte. „Zoudt ge zoo gaarne zulk een Boek willen hebben?” vroeg zij medelijdend. „Zeg mij dan maar eens waar ge woont, dan zal ik u morgen een Nieuw Testament brengen.”

De vrouw zag Petra met een treurig lachje aan, en antwoordde:

„Ik wil het u wel zeggen, maar ik vrees dat ge mijn woning toch niet zult kunnen vinden, want ik woon heel ver op het land, en nog wel in een hol, onder den grond.”

Maar Petra liet zich hierdoor niet afschrikken. Den volgenden dag ging zij aan het zoeken, en na veel moeite gelukte het haar eindelijk de vrouw uit te vinden. Zij vernam nu dat deze een weduwe was, wier man nog maar kort geleden, door het instorten van een grooten kalkoven, het leven verloren had, en die thans met haar beide kinderen in de grootste armoede verkeerde.

Petra sprak de arme verlatene woorden van troost en bemoeiding toe, en gaf haar het zoozeer begeerde Nieuw Testament, terwijl zij haar beloofde spoedig terug te zullen komen.

Deze belofte kwam zij trouw na. Week aan week bezocht zij het kleine gezin in de onderaardsche woning, waar zij immer met blijdschap ontvangen werd. Ook voor Petra zelve was het een genot, met deze vrouw, die in waarheid hongerde en dorstte naar de gerechtigheid, de Schrift te lezen, over den Heiland te spreken, en mooie liederen te zingen, dat vooral de kinderen gaarne deden. Eén dier liederen werd al spoedig hun lievelingslied. Het begon: *Ik heb een goeden Vriend gevonden*, terwijl ieder couplet eindigde met de woorden: *Mijn dierbare Jezus!*

Een jaar lang hield Petra haar bezoeken vol, en zeker zou

zij het nog langer gedaan hebben, had zij op een goeden dag niet gehoord, dat de arme vrouw met haar kinderen het hol had verlaten, zonder dat iemand wist waar zij heen was gegaan. Te vergeefs poogde Petra haar nieuw verblijf te ontdekken. Al haar pogingen, om iets van het gezin te weten te komen, bleven vruchteloos, tot zij een jaar later vernam dat de vrouw gestorven was, en haar beide jongetjes geheel onverzorgd had achter gelaten. Dit was tot haar spijt het eenige wat men er haar ook nu weder van zeggen kon.

Zooals later bleek, zwierven nu de arme weesjes, waarvan het oudste pas zeven en het andere vijf jaar was, hulpeloos rond, tot zij eindelijk de groote stad Madrid bereikten, waar zij door de politie gevonden, en naar een inrichting voor verwaarloosde kinderen gebracht werden.

Daar stierf al spoedig het oudste der twee knaapjes, waarna de jongste, Gabriël, die er zonder zijn broertje niet blijven wilde, stilletjes uit de inrichting wegliep. Van den dood had het kind weinig besef, maar hij wist dat zijn moeder en zijn broertje, al begreep hij niet hoe, naar den hemel gegaan waren; en dáár wilde hij nu ook zien te komen, veel liever dan in dat groote huis te blijven, waar hij niets dan vreemde gezichten zag.

Maar waar moest onze kleine Gabriël nu heen? Ja, dat wist hij zelf niet. Hij liep maar op goed geluk voort tot hij in een bosch kwam, waar hij zich, hongerig en vermoeid, nederzette om wat uit te rusten, en weldra in slaap viel.

Zoo vond hem een veehoeder, die daar juist in de nabijheid met verscheidene zijner makkers de kudde weidde, en verwonderd op het gezicht van het eenzame kind, hem zachtjes uit zijn slaap wekte.

Gabriël schrikte toen hij op eens dien man vóór zich zag. Hij dacht dat het iemand uit de inrichting was, die hem kwam zoeken en terughalen, en begon hevig te schreien.

Maar de man stelde hem gerust en vroeg hem op vriendelijken toon, hoe hij zoo alleen hier kwam.

„O,” gaf het kind, nog altijd schreiende, ten antwoord, „Ik zoek mijn goeden Vriend!”

De man was echter uit dit antwoord nog niet veel wijzer geworden, en vroeg daarom verder:

„Wie is uw goede Vriend, mijn kind; en waar woont Hij?”

„Wel,” zei Gabriël, „mijn goede Vriend is Jezus. Hij woont in den Hemel. Daar heeft Hij ook mijn moeder en mijn broertje gebracht. Ik ben op weg om Hem te zoeken; en ik *moet* Hem vinden, ja ik *moet*, want *ik* wil ook bij Hem zijn! Ach, help mij toch, want ik weet den weg niet!”

De veehoeder, die den Heer niet kende, en zelfs nog nooit den dierbaren Naam van Jezus had hooren noemen, begreep niets van de vreemde woorden van het kind. Maar zij hadden hem toch getroffen, en zijn medelijden met den verlaten wees nog meer opgewekt. Ofschoon zelf heel arm, kon hij het toch niet over zijn hart krijgen hem aan zijn lot over te laten. Hij nam hem dus mede naar zijn makkers, en gedurende de dagen die zij daar nog in het veld vertoefden, bleef Gabriël bij hen.

Gewoon aan dat vrije leven in de open lucht, beviel het ons knaapje daar buiten heel wat beter dan in het huis, dat hij zoo pas ontvlucht was, terwijl de herders, op hun beurt, grooten schik hadden in het aardige jongske. Gedurig zong hij hun zijn liederen voor; zijn geliefkoosd: *Ik heb een goeden Vriend gevonden* natuurlijk het meest; en dan begon hij hun telkens op zijn kinderlijke wijze te vertellen van zijn moeder en zijn broertje, die naar den Hemel waren gegaan, naar zijn goeden Vriend, zijn lieven Jezus, en dat hij net zoo lang zou blijven zoeken tot hij die allen vond.

Toen de herders naar huis gingen, nam de man, die Gabriël gevonden had, hem mede naar zijn moeder, een oude vrouw

van tachtig jaren, met wie hij samen woonde. Ook tot haar sprak de knaap gedurig over Jezus, en dan vroeg hij haar of zij ook dien Vriend niet zoeken, en naar den Hemel gaan wilde.

Maar het oudje was al even onwetend als haar zoon, en begreep ook weinig van wat het kind zeide; hoewel zij toch gaarne naar hem luisterde, vooral naar zijn zingen. Het lied van „den goeden Vriend” kon zij na eenigen tijd al mee neuriën, en dikwijls sprak zij den wensch uit: „Ach, wist ik maar wat meer van Hem!”

Den kleinen zanger kreeg zij al spoedig heel lief. 't Berouwde haar niet dat haar zoon hem had meegebracht, en Gabriël hield ook veel van het oude moedertje, en noemde haar *grootmoeder*, en den veehoeder noemde hij *vader*.

Omtrent acht maanden later gebeurde het eens dat Petra, die haar liefdewerk nog altijd voortzette, een arme vrouw bezocht, die in de buurt van den veehoeder woonde. Toen zij daar een poosje gezeten had, kwam Gabriël met een beschreid gezichtje op eens de hut binnenloopen, en zeide, zonder op de vreemde bezoeker te letten:

„Ach, buurvrouw, kom toch asjeblieft eens gauw naar grootmoeder kijken! Grootmoeder is zoo ziek!”

Maar daar valt zijn oog op Petra, en nauwelijks heeft hij deze herkend, of hij vliegt haar om den hals, en roept: „O, zijt *gij* daar! O, wat ben ik blij dat ik u weer zie! Ach, kom toch dadelijk bij mijn lieve grootmoeder, vóór dat zij sterft! U hebt mijn moeder gezegd hoe zij den goeden Vriend vinden kon, en nu moet *gij* het *haar* ook zeggen!”

Zooals zich denken laat was Petra niet minder verheugd dan haar kleine vriend, dat zij elkander eindelijk wedergevonden hadden. Zij liet zich dan ook niet lang nooden, maar ging terstond met hem en de buurvrouw naar de woning van de zieke.

De oude vrouw lag te bed, schijnbaar geheel onbewust van het geen er om haar heen voorviel, en bemerkte dus niet dat er iemand binnenkwam. Toen Gabriël haar evenwel bij de hand greep, en op luiden toon uitriep: „Grootmoeder, luister toch eens! Hier is de juffrouw, die alles weet van den goeden Vriend, van Wien ik u verteld heb!” scheen de zieke uit haar verdooving te ontwaken. Zij opende de oogen, zag Petra gedurende eenige oogenblikken aan, en zeide toen zacht en afgebroken:

„Zeg mij toch, Wie is die goede Vriend, van Wien dit kind altijd spreekt? Hij zegt dat Hij Jezus heet, en in den Hemel woont. En in dat lied staat dat Hij de menschen gelukkig wil maken; en ik ben niet gelukkig. — O! vertel mij van Hem; ik zou zoo gaarne meer van Hem weten.”

Petra zette zich naast het bed neder, en met de hand van die oude, stervende vrouw in de hare, legde zij haar, zoo eenvoudig als ze maar kon, uit, dat wij allen verloren zondaren zijn, maar dat God in Zijn oneindige liefde en barmhartigheid, Zijn eigen Zoon op aarde heeft gezonden; Hem als een arm hulpeloos Kindje heeft doen geboren worden, en Hem, na een leven vol lijden, aan den bitteren kruisdood heeft overgegeven; en dat Hij nu door het dierbaar bloed van den Heere Jezus, allen die Hem liefhebben en zich aan Hem overgeven, van de zonden reinigen en voor eeuwig gelukkig maken wil.

In hoeverre deze onkundige vrouw haar woorden vatte, wist Petra niet, maar de glans van blijdschap op het gerimpeld gelaat, en de woorden uit den mond der zieke, waren haar een duidelijk bewijs dat de Heilige Geest in dat hart werkte, en de Heere Jezus haar in die oogenblikken onuitsprekelijk dierbaar werd.

Met inspanning van haar laatste krachten richtte de stervende zich een weinig op, en riep: „Jezus! lieve Jezus! ... tachtig

jaar heb ik in deze streken geleefd, en nooit had ik Uw gezegenden Naam hooren noemen, vóór dat dit kind tot ons kwam. O! hoe goed zijt Gij voor mij geweest, dat Gij hem op mijn ouden dag nog tot mij gebracht hebt! — Ja, nu weet ik, Wie Gij zijt! Nu heb ik U gevonden; U, den goeden Vriend! O, vergeef mijn vele, vele zonden, en neem mij in Uw Hemel; opdat ik daar eeuwig bij U mag zijn!"

Toen viel zij uitgeput neder, en bleef geruimen tijd stil liggen. Slechts nu en dan hoorde men zacht: „Vergeving... genade .... Jezus .... Jezus ...." en met dien liefelijken Naam op de lippen ging het afgeleefde moedertje spoedig daarop naar haar Verlosser en Heer.

Toen zij dood was, hieven de omstanders te zamen het lied aan, dat haar zoo tot zegen was geweest, en het eerst haar verlangen naar den Zaligmaker, Dien zij toen nog niet kende, opgewekt had. Daarop nam haar zoon den kleinen Gabriël in zijn armen, overlaadde hem met kussen, en zeide, met oogen vol tranen:

„Mijn lief kind, zoolang ik leef zal ik u tot een vader zijn!" En zich vervolgens tot de anderen wendende, voegde hij er bij:

„Dit kind is de eerste geweest die ons, oude, onwetende zondaren, met den Naam van onzen éénigen en liefdevollen Redder bekend gemaakt heeft."

Petra sprak daarop de aanwezigen nog eenige goede woorden van opstanding en leven toe, en verliet toen de hut, den Heer dankende, Die haar daar ter rechter ure gezonden had, en vast besloten haar bezoek spoedig te zullen hervatten.

Maar onze gedachten zijn niet altijd 's Heeren gedachten. Dit bleek ook hier.

Nog maar zeer kort na het hierboven verhaalde had Petra het ongeluk een zwaren val te doen, waardoor zij lam werd, en geheel onbekwaam om haar geliefden en nuttigen arbeid

voort te zetten. Dat was ongetwijfeld een groote beproeving voor de ijverige vrouw. Ik verbeeld mij, dat, als zij daar zoo machteloos nederzat, of wellicht nog zit, zij wel dikwijls gedacht zal hebben aan haar vele arme en onwetende vrienden op de heide rond Madrid, die haar onderwijs zoozeer noodig hadden; en niet het minst aan haar pas hervonden vriendje Gabriël; en wij mogen wel vertrouwen dat, toen zij hen niet meer met Gods Woord bekend kon maken, zij wel dubbel hartelijk voor hen zal gebeden, en den Heere gevraagd hebben, andere dienstknechten en dienstmaagden tot hen te willen zenden, en bovenal Zelf, door Zijn Heiligen Geest, hun den weg naar den hemel te willen wijzen.

Eenigen tijd, hoelang weten we niet, nadat Petra dat ongeluk overkomen was, kreeg zij op zekeren dag, geheel onverwacht, een bezoek van den veehoeder, die haar de tijding kwam brengen, dat zijn lieve, kleine Gabriël gestorven was. Hij had een longontsteking gekregen, die in weinige dagen een einde aan zijn leven had gemaakt.

De man was erg bedroefd, en geen wonder! Hij had zich zoo aan zijn pleegkind gehecht!

Gedurende zijn korte ziekte, zoo vertelde hij Petra onder tranen, had hij maar gedurig van zijn dierbaren Vriend, zijn lieven Heere Jezus gesproken, en ieder, die bij hem kwam, aangespoord om toch ook dien Vriend te zoeken en lief te hebben.

Als men hem vroeg of hij ook het een of ander begeerde, was altijd zijn antwoord:

„Neen, ik begeer niets dan mijn Vriend Jezus te zien, Die voor mij stierf, en voor vader,” — daarmee bedoelde hij den veehoeder, — „en voor allen die Hem liefhebben.”

„Toen sloot de lieve jongen zijn oogjes,” dus ging de man voort, „en in 't eerst dacht ik dat hij sliep; maar al heel gauw bemerkte ik, dat hij op aarde niet meer wakker zou

worden, en hij reeds naar het heerlijke land was gegaan, waarnaar hij aldoor zoo verlangd had. Als men hem aanzag, zou men anders niet gezegd hebben dat hij dood was, zoo mooi was zijn gezichtje; en er lag zulk een hemelsche glans op, dat de omstanders tot elkander zeiden, dat hij in zijn laatste oogenblikken zeker den Heere Jezus al gezien had, en misschien wel in Zijn eigen armen naar den Hemel was gedragen."

Ziedaar Gabriëls geschiedenis, lieve vriendjes. Zij was maar kort, evenals zijn leven. Maar gedurende zijn kort leven heeft dat kleine Spaansche jongetje meer van den Heer getuigd, en daardoor grooter zegen om zich verspreid, dan misschien menig ander in een veel langer leven gedaan heeft.

Gabriël wist betrekkelijk nog maar heel weinig van den Heer, omdat hij maar weinig van Hem had kunnen hooren; en toch deed hij niets liever dan over dat weinige dat hij van den Heiland wist, tot anderen te spreken; en zoo is hij zelfs nog voor oude menschen ten zegen geweest. Onbewust deed hij wat de herders bij de geboorte van den Heere Jezus deden; hij maakte de blijde boodschap bekend, dat er een Vriend, een Zaligmaker is, Die allen die Hem liefhebben en in Hem gelooven, van de zonde verlossen en zalig maken wil.

En wat moest *gij* nu wel niet doen, kinderen! die zooveel meer van den Heer weet, of ten minste weten *kunt*; die minstens iederen Zondag, behalve in de kerk, nog een heel uur over Hem hoort spreken, en dagelijks in den Bijbel van Hem lezen kunt! — Maar Gabriël had zijn goeden Vriend ook zoo lief, en daarom sprak en zong hij zoo gaarne van Hem.

't Is jammer dat we van zijn lievelingslied slechts een paar regelsjes weten. Ge begrijpt het is een Spaansch lied, dat in

onze taal niet bestaat. Maar wij hebben in het Hollandsch toch ook een lied, dat er, dunkt mij, wel veel op gelijken moet, en waarmee wij ons boekje besluiten willen. Het heet:

DE TROUWSTE VRIEND.

Een trouwe Vriend woont in den Hemel,
 Zoals de wereld dien niet biedt;
 Want onder al het aardsch gewemel
 Bestaat er zulk een vriendschap niet.
 Daarom, wie ooit de wereld dient,
 Mijn Jezus is mijn beste Vriend.

De menschen zijn gelijk de baren,
 Maar Jezus trouw houdt eeuwig stand;
 Hij wil voor vallen mij bewaren,
 En leidt mij voort aan Zijne hand.
 Neen, wereld! 'k zeg uw vriendschap af,
 Mijn Jezus is mijn steun en staf.

Der wereld schijnbaar goede gaven,
 Zijn 't deel van hem, die voor haar leeft,
 Maar eenmaal zeker zien haar slaven
 Hoe deerlijk zij bedrogen heeft.
 Neen, wereld! 'k ben uw schijnschoon moe;
 Mijn Jezus hoor ik eeuwig toe!
